

DORPSKRANT

Jaargang 24 ■ nr.3 ■ september 2025

IN DIT NUMMER

Belfeld

SEPTEMBER,

De zomer loopt op zijn laatste benen, herfst is aan de horizon verschenen. We kijken terug op vakantie en zomer, misschien wel als: Dag – zomerdromer.

Mooi weer; warm, nat, hagel, heet, als K.N.M.I. 't nog maar weet. Herfst is ook de tijd van nieuwe dingen en van veranderingen.

De natuur verandert van kleur en Belfeld 700 jaar staat voor de deur. Voor het Dorp een Mijlpaal, maar ook voor ons allemaal.

Ook de Dorpskrant is bijna 25 jaar en voor jullie ligt de nieuwe editie klaar. Ook nu weer een aantal nieuwe zaken die allemaal met Belfeld hebben te maken.

Gesprekken met Pieter en Frank, die jullie rustig kunnen lezen op de bank. Maar ook aandacht voor de klok en een jubileumfeest,

ben je ook al in het Zorgcentrum geweest? Veel leesplezier namens de redactie, zet jullie ogen nu maar snel in actie.

Geert Goossens

Column

25
2

Op bezoek bij

4

Frank Peeters

6

Hobby

10

Den Leijgraeve

12

Een verontrustende kop wellicht, maar het zou zomaar realiteit kunnen worden. Maar eerst even terug naar het verleden.

In de zomer van 2001 verscheen de eerste Belfeldse Dorpskrant. Net als nu nog steeds wordt de Dorpskrant uitgegeven onder verantwoordelijkheid van de Dorpsraad. De Dorpskrant heeft echter een zelfstandige redactie. Vrij snel na de eeuwwisseling werd met hulp van de gemeente Venlo in ieder(e) dorp of wijk een Dorps- of Wijkkrant uitgebracht. Om kosten te besparen werd gewerkt met eenzelfde opzet en lay-out. De benodigde financiën werden beschikbaar gesteld door de gemeente in de vorm van communicatiegelden voor iedere Dorps- of Wijkraad. De Dorpskrant Belfeld kwam regelmatig onregelmatig uit, variërend van 2, 3 tot 4 keer per jaar. Dat had vooral te maken met de financiering. Vanaf 2019 kwam de Dorpskrant 4 keer per jaar uit. Het betaalbaar houden werd echter steeds lastiger. Onder andere om die reden stopten diverse Dorps- en/of Wijkraden met het uitgeven van de krant. Het bedrag dat de Dorpsraad Belfeld kreeg voor de financiering van de Dorpskrant werd steeds lager. De Dorpsraad kon nog slechts één uitgave per jaar en de bezorgkosten van de vier uitgaven bekostigen. Het einde van de Dorpskrant Belfeld was nabij!

Gelukkig voor de Dorpsraad en de Dorpskrant kreeg een externe financier dit te horen. Deze was bereid om minimaal drie jaar lang, drie van de vier edities te bekostigen. Een geweldige geste voor Belfeld! Inmiddels zijn de drukkosten (inkt, papier én personeel) echter dusdanig omhoog gegaan dat de prijs van één editie is gestegen van € 820,- naar € 1300,-. De externe financier heeft inmiddels aangegeven jaarlijks te bekijken of financiering nog haalbaar is. Jammer natuurlijk, maar begrijpelijk. Het gaat nu toch om een bedrag van bijna € 4000,-, toekomstige prijsstijgingen niet meegenomen. (Denk bijvoorbeeld aan aanstaande verhoging van de btw!)

Hoe zouden we kunnen besparen?

Bij diverse drukkerijen werden prijsopgaven opgevraagd om op die manier te proberen de drukkosten te verlagen. Er bleek echter nauwelijks prijsverschil te zijn. Ook werd bekeken of de redactie de opmaak zelf zou kunnen doen. Dat blijkt nog niet zo eenvoudig! Er moet een (vrij duur) programma worden aangeschaft en het werken met dat programma

kost tijd en vergt ervaring. Uiteraard heeft de redactie de afgelopen jaren ook zelf gezocht naar gelden om op die manier de Dorpskrant voor Belfeld te behouden. Jaarlijks probeert de Dorpsraad via de gemeente structurele financiële steun voor de Dorpskrant te realiseren, bedrijven zijn benaderd, subsidiepotjes zijn aangeschreven etc. Helaas tot nu toe zonder resultaat. Soms leidde een artikel tot een eenmalige schenking. Binnen de redactie hebben we het gehad over een of andere vorm van advertenties in de Dorpskrant. Dat zou betekenen dat we plaats moeten inruimen voor die advertenties en dat er dus minder plek overblijft voor onze achtergrondverhalen over personen, verenigingen en gebeurtenissen die te maken hebben met Belfeld. Het gaat bij die advertenties om kleinere bedragen. Daarnaast is het geen zekerheid dat er voldoende adverteerders worden gevonden, aangezien bij bedrijven al eerder is geïnformeerd naar sponsoring. Het is bovendien geen langetermijnoplossing. De redactie wil minimaal voor 3 jaar zekerheid hebben. Besproken werden ook: een of andere vorm van een abonnement en een geldinzameling opstarten. Maar hoe ziet de administratie van zoiets eruit? Wie gaat dat bijhouden? Welk bedrag vraag je voor een abonnement? etc.

Dorpskrant Belfeld:

- de redactie bestaat uit 6 vrijwilligers
- de externe bezorger krijgt een bescheiden vergoeding
- de krant wordt bij zo'n 2300 adressen in de brievenbus gestopt
- de krant wordt aan ongeveer 50 personen gemaild
- de kosten voor 3 (van de 4) edities (inclusief bezorgen) komen uit op zo'n € 4500,-

Hoe nu verder? Wellicht zijn er onder de Belfeldse bevolking mensen met ideeën hoe we de Dorpskrant financieel voor een langere periode kunnen waarborgen. De redactie staat open voor bruikbare ideeën! Mail die naar dorpskrantbelfeld@gmail.com.

De redactie van de Dorpskrant

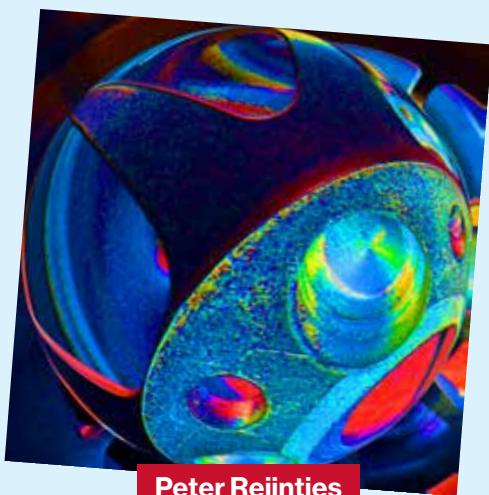
René Schreurs

Charles de Voijs

René Spee

Peter Reijntjes

Herbert Derks

Foto's op de voorpagina zijn ook gemaakt door leden van de fotogroep.

Fotogroep

Belfeld

Op een druilerige zomerochtend tijdens de zogenaamde hondsdagen mag ik op bezoek bij Pieter Goossens. Pieter is een rasechte Belfeldenaar in hart en nieren. Hij is geboren in 1946 als jongste zoon van Sjaek en Ciel Goossens aan de Julianastraat, in het huis dat bekend stond als het 'hoes van Colbers Miën'. Dit huis is in 1978 gesloopt om plaats te maken voor de HEGO-markt – daarover later meer – en tegenwoordig staat hier de bloemenwinkel van Karel Smits.

Op jonge leeftijd maakte Pieter al muziek, die later als een rode draad door zijn leven zou lopen. Pieter ging naar de *Bewaarsjoeël* (kleuterschool) aan de Schoolstraat en kreeg daar onderwijs van de zusters uit het nabijgelegen klooster. Hier heeft hij ook de eerste keer straf gehad tijdens zijn schoolcarrière. Het Groene Kruisgebouw aan de Industriestraat was in aanbouw en samen met klasgenootje Wiel ging hij daar kijken. Oeps; dat mocht niet. Je mocht niet van de speelplaats af. Gevolg: samen met Wiel voor straf in het zogenaamde kolenhok.

Daarna ging Pieter naar de lagere school, de jongensschool, ook gelegen aan de Schoolstraat, tegenwoordig 't Bolveld. Hier heeft hij onder andere les gehad van meester Ernst, meester Mertens, meester Hendriks en meester Cuypers (Chris). Opvallend in die tijd: er was geen enkele vrouwelijke leerkracht op school. Na de lagere school vervolgde Pieter zijn schoolcarrière op de mulo in Tegelen. Na drie jaar vonden zijn ouders het wel genoeg geweest en kreeg Pieter de opdracht om thuis te komen werken in de kruidenierswinkel van vader Sjaek. Zo ging dat in die tijd. Zijn oudste broer Jan was inmiddels in Steyl begonnen met een kruidenierswinkel. Pieter en zijn ouders waren intussen verhuisd naar de Schoolstraat tegenover het huidige Muldersplein en hadden daar een kruidenierswinkel geopend.

Harmonie en huwelijk

In de jaren vijftig werd ook de Belfeldse kerk herbouwd op de plek waar die nu ligt, omdat de oude kerk aan de Maas de Tweede Wereldoorlog niet had overleefd. Rond de kerk werden ook winkels gevestigd. Een van die winkels was een tabakswaarenzaak van de familie Reynen en er was een snoepwinkel; tegenwoordig is dit Friture De Prins. De ouders van Pieter hadden deze snoepwinkel gehuurd en er gelijk een kruidenierswinkel van gemaakt, zodat zus Anny kon beginnen in de kruidenierswinkel. Nadat ze het pand hadden gekocht, is de winkel uitgebreid met het gedeelte waar vandaag Kapsalon Jacqueline gevestigd is. Pieter werd aangesteld als winkelbeheerder/filiaalhouder. Alle voorraad moest achterom handmatig naar de kelder worden vervoerd en als de winkel moest worden aangevuld, moest die voorraad weer allemaal uit de kelder worden gehaald. Veel dubbel en hard werk dus. In die tijd werd uiteraard alles nog contant/cash betaald en als de dag om was, fietste Pieter met de dagopbrengst in een koektrommeltje achterop de bagagedrager terug naar huis aan de Schoolstraat. Zo ging dat toen!

Intussen ging het sociale leven van Pieter ook steeds verder; hij werd al op jonge leeftijd lid van Harmonie Kunst na Arbeid en speelt nog steeds met veel passie trompet. In 1968 werd Pieter gevraagd als Prins Pieter I van De Belhamels. Dat was een superjaar! Niet alleen voor Pieter, maar ook voor zijn dansmarietjes. Eén dansmarietje heette Liesbeth en wat bleek: samen vastelaovend vieren is leuk, maar ze vonden ook elkaar leuk. Zodoende ontstond er een heel fijne relatie met als parel aan de kroon: een huwelijk in 1971. Hier was van Pieters kant één voorwaarde aan verbonden: ik blijf bij de Harmonie. Tot op de dag van vandaag.

Muzikant in hart en nieren

Naast de winkel bij de kerk ligt het Burg. Harbersplantsoen. Op 4 mei dodenherdenking: wie kan op trompet de Last Post spelen? Pieter. Straat oversteken, klaar! Dat hadden meer mensen gehoord. Zo dichtbij de kerk? Huwelijksmis? Ave Maria spelen? Pieter. Schort uit, trompet mee, spelen en weer verder werken. Hij speelde ook in de kerken van Reuver en Tegelen als het werk het toeliet. Muziek was en is immers zijn grote passie.

Zo ontstond binnen de Harmonie een eigen Tiroler-kapel: die Egerländer Heimat-Musikanten, bestaan uit 18 personen, allen lid van de Harmonie, die Tiroler-muziek gingen maken.

Er werden zelfs tijdens een weekend in oktober de zogenaamde Oktoberfeesten georganiseerd, compleet met houtzagen, steinheben, fröhschoppen enz. Deze weekenden werden druk bezocht door talrijk publiek afkomstig uit de hele regio. Door de opkomst van andere regionale bands met andere muziek is dit op een gegeven moment gestopt.

We schrijven inmiddels 1973: dochter Sandra wordt geboren en in 1977 wordt zoon Roy geboren. Collega-winkelier Pieter Hermans komt op kraamvisite. Hier ontstaat het idee om als collega's samen verder te gaan om de concurrentie een stap voor te zijn. Dit plan wordt verder uitgewerkt en in 1978 wordt het pand aan de Julianastraat afgebroken en wordt de nieuwe HEGO-markt geopend. Leuk detail: er zijn dan 2 muzikanten onder één dak, want ook Pieter Hermans is lid van de Harmonie en speelt klarinet/saxofoon.

Mooie muzikale reis

Van 1984 tot 1988 heeft de HEGO ook een filiaal in Venlo gehad. Pieter zag dat hier een Venlonaar een diepvrieshaan in zijn binnenzak stak. Als echte Belhamel ging hij achter de Haan aan. "Haes se 't erg kaad?", vroeg hij de dader. (Heb je het erg koud?) Gelukkig kreeg hij na een paar keer aandringen de haan weer terug. In deze winkel heeft Pieter veel meegemaakt dat in Belfeld totaal niet aan de orde was in die tijd. Iemand heeft hem bedreigd toen hij de cassette met contant geld ging inleveren. Dus in het vervolg ging hij met een ijzeren staaf op zak en in de auto. Na 4 jaar is toen in samenspraak besloten om het filiaal in Venlo te sluiten.

In 2002 is Pieter gestopt met werken, na jaren van grote inspanning en heel veel overuren. Er was van Pieters zijde geen familiale opvolging en dus heeft hij, terugkijkend, het juiste besluit genomen. Maar wat ga je doen na je pensioen/VUT? Muziek maken natuurlijk!

Behalve de Harmonie was er inmiddels ook Blaaskapel De Hölter Brök, ontstaan uit een actieve groep muzikale tuinders. Een kapel die diverse muziek maakte, voor elk wat wils.

Ook Hay en Thé waren hierbij. Al pratende met z'n drieën ontstond het idee een muzikaal trio te vormen en bij gelegenheid eens samen bij elkaar thuis te spelen. Ook nu weer kwam de oude liefde voor Alpenmuziek bovendrijven en zo ontstond een passende naam: Hügelalm-trio. Dit heeft zelfs geresulteerd in een 'concertreis' naar Oostenrijk, waar diverse mensen van de muziek hebben kunnen genieten.

Pieter besluit het gesprek door nog eens te benadrukken hoeveel muziek voor hem betekend heeft en nog steeds doet. Een mooie muzikale reis!

Geert Goossens

**Being a musician
isn't about perfection.
It's about PASSION**

Het is tweede helft juli – een heerlijk zonnetje maar niet meer die dertigers – als ik met Frank Peeters in de tuin zit en een interview met hem wil hebben over zijn leven als gitarist. Hoe is het hem vergaan bij de stappen die hij zette in de wereld van de muziek? Maar voordat ik ook maar één vraag kan stellen, krijg ik al een spraakwaterval over me heen gestort die ik onmogelijk kan bijhouden. Ik heb geprobeerd, maar ik weet niet of dat is gelukt, om met wat vragen enige orde te scheppen in ons gesprek.

Frank werd in 1961 aan de Bergstraat geboren als zoon van Piet Peeters en Corry Bloemers. Zijn eerste stappen op het muzikale vlak werden gezet toen hij als 8-jarige met Sinterklaas een drumstel kreeg. Het ritmegevoel zat er al vroeg in, hadden pap en mam Peeters gemerkt. Maar zo'n drumstel: wat een herrie! Om de burens een beetje te sparen, mocht Frank op de badkamer met de deur dicht zijn gang gaan. Toen later ook pap die herrie helemaal zat was, kreeg hij een gitaar cadeau. Dat zou, zoals later bleek, de eerste stap zijn naar een wereld die beheerst werd door muziek en alles wat dit met zich meebracht. Zijn eerste uitstapjes waren bij café De Boer met de Belfeldse kermis, waar hij op 10-jarige leeftijd samen met Wim Naus als een soort

voorprogramma enkele nummers mocht spelen. Toen hij later naar de Martinusmavo in Tegelen ging, trof hij daar weer muziekvrienden als Leo De Ronde, Cher Burhenne en Leo Benders, met wie hij de band Atlantis vormde en met de kermisdagen mocht spelen.

Ultieme wens

Maar Frank wilde meer. Het conservatorium was zijn ultieme wens, maar dan was een havo-opleiding een voorwaarde. Dus ging hij naar het Collegium Marianum in Venlo. Na een jaar havo bleken de druiven echter zuur en leren niet zijn passie; hij wilde muziek spelen. Frank gooide de handdoek in de ring en stopte abrupt. Maar wat nu? Om aan de kost te komen, nam hij voorlopig een baantje bij Janssen-Dings. Toen zijn vrienden Paul Jochyms en Jac Wetzels hem er later op attendeerden dat het Marianum een havo-opleiding was gestart met muziek als hoofdvak werd die studie toch weer een interessante optie. Even door die zure appel van het studeren heen bijten! Toen thuis de vlag werd uitgehangen bij het behalen van zijn diploma stond 'des Majesteits Wapenrok' echter op hem te wachten. Eigenlijk paste die hem niet. Bovendien betekende dit wéér een jaar uitstel.

In 1982 kon Frank dan eindelijk naar het conservatorium. Het werd Maastricht en zijn docent was een bekende: Wim Maas. Frank was de eerste die in Maastricht aan de opleiding Elektrische gitaar kon beginnen. Maar Maastricht was toch vooral gericht op klassieke muziek en dat was niet wat hij wilde. Het werd een lange zoektocht om uit te vinden welk conservatorium een opleiding kon bieden die paste bij de muziek die hij wilde spelen. Het werd uiteindelijk Hilversum, afdeling Jazz/lichte muziek. Het was er voor een Limburgse jongen aanvankelijk niet gemakkelijk in het Randstedelijk milieu. Menig student uit 'de provincie', zoals Drenthe, Groningen of Limburg, haakte af, maar Frank zette door en kon in 1989 afstuderen. Ook nu kwam

echter de realiteit weer bovendrijven: hoe verder? Er moest brood op de plank komen. In het begin werden dat wat snabbeltjes en speelde hij in bandjes, maar er ontstonden relaties en zo kwam hij in contact met het bedrijf van Joop van den Ende.

In 1994 doet Frank een theatertour met Rob Jansen en in 1996 speelt hij in theatervoorstellingen met Tineke Schouten. Zo rolt hij langzaam in het circuit van de Nederlandse muziek- en theaterwereld en speelt hij als muzikant met bekendheden als Ramses Shaffy, Robert Long, Maywood, Gé Titulaer, Luv, René Froger. Eenmaal vaste grond onder je voeten loopt alles veel gemakkelijker. Hij heeft inmiddels een vriendin en gaat in Maasniel wonen, waar hij een boerderijtje heeft gekocht.

De wereld rond

In 1999 verkoopt Frank zijn boerderij en gaat naar Antwerpen. Daar zijn de kroegjes, de jazzcafés, de podia. Hier bruist het leven en komen er voor hem ook weer nieuwe perspectieven. Hij maakt dan tours door Europa met grootheden als Mark Murphy, The Tramps, The Pointer Sisters, The Three Degrees, Ernie Watts etc. Jarenlang reist hij de wereld rond en treedt hij op bij festivals en in concertzalen. Zijn repertoire is bijna eindeloos, maar naast jazz en popjazz gaat zijn voorkeur uit naar latin en wereldmuziek.

Als anekdote vertelt hij hoe hem in de VS door medespelers een verrassing was toebedacht. Daarvoor moest hij naar Pennsylvania. Daar aangekomen kreeg hij te horen dat hij die avond mocht spelen met Gregory Walker, leadzanger van de band Santana; een band waar zijn hart naar uitgaat. Daar wordt de latinmuziek gespeeld die Frank zo in zijn hart heeft gesloten. Pennsylvania krijgt daarna voor hem nog een vervolg met optredens in diverse grote steden in de VS. Met muziek kun je de wereld mooier maken en wat Frank laat horen op zijn gitaar zorgt voor jubelende recensies.

In 2004 gaat hij echter werken als docent aan een provinciale muziekschool in Zeeland en wordt die grote wereld van voorheen weer kleiner. Hij blijft in Antwerpen wonen, want de provincie Zeeland ligt als het ware om de hoek. In 2019 lokt het vrije leven weer en stopt hij als muziekdocent. “Muziek maken is een leven”, zegt Frank. “Je moet ervoor gaan. Helemaal!” Maar dan komt de coronapandemie; een periode die weinig ruimte laat voor concerten en spelen in de kroeg. Het uitgaansleven ligt wereldwijd stil en bij de musici liggen de muizen dood voor de kast. Hij pakt zijn boeltje en reist af naar Oeganda. Maar bij terugkomst is al snel duidelijk dat corona zich niet zo maar laat weggagen: het duurt en het duurt. Hij besluit in 2021 dit niet langer af te wachten. Frank verkoopt zijn huis in Antwerpen en neemt het vliegtuig naar Gambia – wat overigens door reisbeperkingen niet zo gemakkelijk was.

Gambia is een heerlijk land om te wonen: de zon, het strand, de vriendelijke mensen en betaalbaar wonen. In november 2023 gaat hij terug naar Antwerpen, maar hij merkt dan al gauw dat alles veel duurder is geworden en de werkverschaffers van voorheen het moeilijk hebben. Dat vindt dan ook zijn weerslag bij artiesten. Maar als hij erover nadenkt om met zijn Keniaanse vriendin naar Afrika te gaan, krijgt hij een aanbod om te gaan werken bij een bedrijf in Zeeland dat professionele muziekinstrumenten en -apparatuur verkoopt. Hij laat dan zijn plan varen en besluit te blijven. Maar die reislust gaat nooit weg, dus wie weet...

Wie kennis wil maken met zijn muziek, kan op 4 februari 2026 gaan luisteren naar zijn concert samen met Nadine Nix en Mike Roelofs in Theater De Garage in Venlo.

Paul Niessen

Beste inwoners van Belfeld,

Met trots kunnen we jullie vertellen dat de dorpsvisie Buitengewoon Belfeld 2040 officieel is afgerond. Dit is het resultaat van vele maanden van meedenken, ideeën delen en gesprekken voeren tussen inwoners, de Dorpsraad Belfeld en de gemeente Venlo. Dank aan iedereen die zijn of haar stem heeft laten horen: jullie betrokkenheid is van onschatbare waarde geweest en vormt de basis van deze visie!

De dorpsvisie is op initiatief van de Dorpsraad tot stand gekomen, met ondersteuning van de gemeente Venlo en Stichting Stimuland. Tijdens drie visieavonden begin 2025 gingen inwoners met elkaar in gesprek over belangrijke thema's zoals het dorpscentrum, wonen, groen, mobiliteit, welzijn en de verbinding met de Maas. De opkomst was enorm. De betrokkenheid nog groter!

De belangrijkste ambities

In de visie schetsen we een toekomst waarin Belfeld een groen, verbonden en leefbaar dorp blijft, met ruimte voor ontmoeting, historie en ontwikkeling, en behoud van onze dorpsidentiteit.

Enkele speerpunten:

1. Een levendig en groen dorpshart

We zetten in op een aantrekkelijk centrum met ruimte voor winkels, horeca, cultuur, verenigingen en evenementen. Door slimme herinrichting, vergroening en het versterken van de historische identiteit ontstaat een uitnodigende plek waar iedereen elkaar kan ontmoeten. De pleinen Markt, Koninginneplein, Muldersplein en Stevensplein bij De Hamar worden samenhangend aangepakt, elk met een eigen functie en uitstraling.

2. Wonen met respect voor groen en dorpskarakter
Belfeld groeit, maar niet ten koste van open groene ruimtes. We kiezen er bewust voor om verouderde bedrijventerreinen om te vormen tot duurzame, natuurinclusieve woonwijken. Groei en woningbouw gebeuren zorgvuldig, passend bij de vraag, de schaal en het karakter van ons dorp, zonder het groene en open karakter op te offeren.

3. Groen behouden en versterken

We zetten stevig in op vergroening van kern, pleinen en woonwijken en verbetering van de toegang tot de Maas en het buitengebied. Het open landschap vormt de ruggengraat van onze dorpsidentiteit. We beschermen wat groen is, versterken wat groener kan worden en zetten natuurbehoud centraal bij alle toekomstige ontwikkelingen.

4. Verbinding met de Maas

De Maas hoort bij onze geschiedenis en identiteit. We willen de rivier aantrekkelijker en meer toegankelijk maken met wandel- en fietsroutes, een tweede spooronderdoorgang en een aantrekkelijke groene verbinding vanuit het centrum. Langs de Maas is ruimte voor natuur, recreatie en ontmoeting, met respect voor het open landschap, de historische betekenis en de unieke kwaliteiten van het gebied.

5. Mobiliteit en bereikbaarheid

Goede verbindingen zijn essentieel. We zetten ons in voor een eigen treinstation, het behoud van de buslijn door het dorp, betere wandel- en fietspaden, trottoirs zonder obstakels en een tweede spooronderdoorgang richting de Maas. Ook verbeteren we de verkeersveiligheid en verminderen we verkeersoverlast, zodat iedereen zich veilig kan verplaatsen.

Officiële presentatieavond

In de week dat deze Dorpskrant verschijnt, organiseert Dorpsraad Belfeld de officiële presentatie van de visie op woensdag 24 september om 19.30 uur in De Hamar. Iedereen is van harte welkom! Niet iedereen zal de uitnodiging via social media of Belfeld.nu hebben gezien, maar wie de Dorpskrant net op tijd ontvangt, hopen we te begroeten op deze avond.

Bij dit artikel staan enkele visionaire foto's, waarop te zien is hoe de ingebrachte ideeën eruit zouden kunnen uitzien. Het zijn voorbeelden die de sfeer en ambitie van de dorpsvisie verbeelden, géén definitieve ontwerpen of toezeggingen. Het gaat om inspiratie, zodat Belfeldenaren een beeld krijgen van de mogelijkheden die de visie biedt.

Voor wie niet bij de presentatie aanwezig kan zijn of de visie rustig wil bekijken: vanaf 25 september is alle informatie te vinden op de website van Dorpsraad Belfeld. Scan de QR-code of ga naar www.belfeld.nl voor het officiële digitale visiedocument en de presentatievideo Buitengewoon Belfeld 2040. Eind september ontvangen inwoners bovendien een samenvatting van de visie huis-aan-huis.

Samen hebben we een stap gezet richting een toekomstbestendig, groen en levendig Belfeld. Samen maken we Buitengewoon Belfeld!

*Lucienne op het Veld
voorzitter
Dorpsraad Belfeld*

In memoriam Dré Franssen

Met veel verdriet heeft Dorpsraad Belfeld afscheid genomen van Dré Franssen.

We herinneren Dré als een man met twee rechterhanden, groene vingers en een groot hart. Hij stond altijd klaar waar hij nodig was – rustig, bescheiden, maar met een kracht die veel betekende voor ons dorp.

Dré liet Belfeld groeien en bloeien. Met humor, toewijding en vakmanschap bouwde hij mee, hielp hij mee en bracht hij mensen samen. Hij was een verbinder, een aanjager en een allesdoener. Of het nu ging om Gemeenschapscentrum De Hamar, het Repair Café, Aktief Greun Belvend, de Vlinderhaof, het Burgerbos of de Dorpsraad, overal liet Dré zijn sporen na.

Zijn scherpe blik, nuchtere kijk en kenmerkende droge humor maakten hem niet alleen een gewaardeerd lid van de Dorpsraad, maar ook een prettig mens om mee samen te werken. Voor zijn inzet ontving hij op 25 juli jl. de Dorpsraadprijs Good Gedaon; een eer die hem toekwam als geen ander.

We zijn dankbaar voor alles wat Dré voor Belfeld heeft betekend. Door zijn inzet en betrokkenheid laat hij een rijke erfenis achter, in het groen van ons dorp, in de projecten die hij heeft aangestuurd, én voelbaar in de harten van de mensen met wie hij samenwerkte. Hij zal door velen worden gemist.

Dorpsraad Belfeld

Tijdens mijn zoektocht naar dorpsgenoten met bijzondere hobby's belandde ik in een straat in Belfeld bij een huis waar de tijd stil lijkt te staan – of juist overal tikt. Daar woont Robert Lotze, een verzamelaar en reparateur van klokken en horloges. Zijn woning voelt als een klein museum; een plek waar verleden en techniek samenkomen.

In een van de kamertjes heeft hij een werkplaats ingericht, waar hij met uiterste precisie sleutelt aan uurwerken, van grootvadersklokken tot kleine zak- en polshorloges. In de rest van het huis staan de klokken trots tentoongesteld, en elke klok werkt en heeft zijn eigen verhaal.

Robert (Rob) Lotze werd geboren in Kaldenkerken, Duitsland, en woont sinds 1969 in Nederland. Hij vestigde zich eerst in Tegelen, waar hij werkte als monteur bij het voormalige transport- en garagebedrijf Inter-Limburg. In die tijd ontmoette hij ook zijn vrouw Petra Gubbels. Samen kregen ze 2 kinderen: zoon Marius en dochter Claudia, die tijdens mijn bezoek gezellig mee aan tafel zat. In 1980 verhuisde het gezin naar Belfeld. Inmiddels is Rob ook trotse opa van 3 kleinkinderen. Na het overlijden van zijn vrouw werd hun huis aan de Leijgraaf te groot. In 1990 verhuisde hij naar een kleinere woning, maar één ding mocht absoluut niet achterblijven: zijn uitgebreide klokkenverzameling. “Die gingen allemaal mee”, vertelt hij met een glimlach.

Hoe het begon

Het klokkenvirus sloeg toe in 1971, toen Rob op een rommelmarkt twee oude klokken kocht. Thuis wist hij ze weer werkend te krijgen en ze tikten meteen goed. Hij had er gevoel voor, of zoals hij het zelf noemt: Fingerspitzengefühl. Rob is altijd

al gefascineerd geweest door fijne metaaltechniek en klokken bleken het perfecte speelveld. Vanaf dat moment was hij verkocht en kocht hij er geregeld op markten en beurzen of kreeg hij er van vrienden en bekenden. Inmiddels weet hij niet eens meer hoeveel hij er bezit. In zijn huis staat slechts een kwart van zijn verzameling; de rest is elders opgeslagen. Zijn woning is daarmee uitgegroeid tot een waar mini-klokkenmuseum. Elk klokje in huis heeft zijn eigen verhaal. Maar stuk voor stuk zijn het tikkende schatten, die met zorg worden onderhouden. Of het nu gaat om het herstellen van een gebroken tandwielletje of het opbouwen van een compleet uurwerk, Rob doet alles met liefde geduld en toewijding.

“Ik kan uren aan een klok werken in alle rust. Er moet ook niemand achter mij staan toekijken, want daar word ik onrustig van”. Elk uurwerk wordt door Rob met zorg onderhouden. Soms gaat het om erfstukken of bijzondere vondsten, soms exemplaren die anderen (verprutst) ondeskundig hebben geprobeerd te repareren. “Maar dat is juist de uitdaging. Meestal lukt het me om ze weer tot leven te wekken. En als ik klaar ben, geniet ik van het tikken van de klok, heel rustgevend”, vervolgt Rob. “Sterker nog: als een van mijn klokken tussen al die andere stopt met tikken, dan hoor ik dat meteen”.

Zijn huiskamer, keuken en zelfs toilet staan vol met klokken. Toch zorgt hij ervoor dat er maar vijf tegelijk het uur slaan. “Anders zou het echt te veel van het goede zijn,” vertelt Claudia lachend. Naast klokken verzamelt Rob ook oude zakhorloges; inmiddels al zo'n 150 stuks. “De enige klok die ik zou willen, is de Friese staande klok van mijn moeder. Die heeft voor de familie emotionele waarde,” vertelt Claudia. Alles wat Rob kan repareren, doet hij zelf, van koekoeksklok wandklok tot staande klok of een oeroud wekkertje. “Een goede klok hoeft je bijna nooit te repareren. Goed onderhoud, de juiste olie en stofvrij houden, dat is het geheim”, verklaart hij.

Grootste wens

Het liefste werkt hij aan Schwarzwälder uurwerken. Tijdens het werken luistert Rob graag naar muziek uit zijn enorme lp-collectie van meer dan duizend platen; een televisie heeft hij niet. De echte oude ambachtelijke klokkenmakers zijn moeilijk te vinden; die bestaan bijna niet meer en de geïnvesteerde uren zijn haast niet te betalen. Rob kent binnen een omtrek van 150 km wel alle verzamelaars en eventuele reparateurs. Ze kennen elkaar en kunnen elkaar helpen met onderdelen en dergelijke. In zijn verzameling zitten klokken uit de 18e en 19e eeuw, waaronder een zeldzaam Engels exemplaar dat ooit voor de Chinese markt werd gemaakt: een juweel. Ook bezit hij diverse kleine modelklokjes die handelaars vroeger meenamen als voorbeeld, omdat de echte grote klokken te groot, te zwaar en te exclusief waren om mee te reizen. Ik heb nooit geweten dat dat bestond.

Verkopen doet Rob bijna nooit. “Ik heb 50 jaar verzameld en hoop er nog minstens 20 jaar bij te doen”. Zijn grootste wens is om ooit nog eens een wereldklok op de kop te tikken, eentje met

wel 25 uurwerken en meer dan 1000 tandwielletjes. Zo'n meesterwerk is te zien in het klokkenmuseum van Furtwangen im Schwarzwald, een stad in het Zwarte Woud. Ook droomt hij van het werken aan een grote kerkklok of kapelklok met gewichten van 20 of meer kilo om buiten op te bouwen. “Misschien ligt er nog ergens eentje in een verlaten klooster of kerkje. Dan mogen ze me altijd bellen,” laat Rob weten.

Tweede hobby

Voor beginnende verzamelaars heeft Rob een duidelijke boodschap: “Koop een echte antieke klok, niet de massaproductie uit de jaren 50 en 60 die je veel in kringloopwinkels ziet. Onderdelen en gereedschap zijn tegenwoordig bijna niet meer te vinden. Ik heb daar vijftig jaar overgedaan.” Zijn werkkamer is gevuld met alles wat hij nodig heeft: schoonmaakmachientje, polijstmaterialen, bakken vol met sleutels, tandwielletjes, gewichten, kettingen etc.

Nast zijn klokkenliefde heeft Rob nog een hobby: het restaureren van oldtimers – auto's – met name oude Mercedesen. In een loods in Duitsland werkt hij daar met dezelfde passie en toewijding als aan zijn klokken.

In een wereld waarin tijd steeds sneller lijkt te gaan, heeft Belfeld zijn eigen tijdmeester: iemand die niet alleen de klok gelijkzet, maar ook verhalen bewaart in elk tikje. Wie nieuwsgierig is naar Roberts bijzondere verzameling is van harte welkom. Of het nu gaat om bezoek, een reparatie, of misschien een oude klok die een tweede leven verdient: je mag hem hier altijd voor bellen (+31 6 52 40 55 22).

Mat Hendrix

“Een aanwinst voor Belfeld”, zei een toevallige voorbijganger vol bewondering over het pas geopende zorgcentrum op de plek van de voormalige Leijgraafschool. Maar wat bedoelde hij daarmee? Was het inderdaad dat mooie gebouw met die moderne uitstraling, of doelde hij op het feit dat er vanuit dit gebouw de zorg wordt geboden waar Belfeld zo dringend behoefte aan heeft? Want het is natuurlijk wel zo dat sinds 't Prônk-eppeleke de bestemming Huis van de Wijk heeft gekregen de oorspronkelijke functie van woon-zorgcomplex sterk verwaterd is.

Wat ging eraan vooraf?

Nicole Deenen, samen met Heidi Jacobs initiatiefnemer van dit project, heeft dit haarfijn aangevoeld toen haar tante steeds meer zorgbehoefte werd, maar er enorm tegen opzag om te moeten verhuizen naar een zorgcentrum elders, in een voor haar vreemde omgeving waar ze niemand kende. Betrokken als Nicole is, was dit een kantelpunt en groeide bij haar het plan hier iets aan te doen. Toen ze haar voelhorens wat ging uitsteken, kwam ze al gauw in contact met de zorgorganisatie Proteion, waar haar vage voornemens meer en meer een gezicht kregen. Ondernemersgeest bleek haar niet vreemd, maar het dringende advies dat ze van Proteion meekreeg, was: ‘doe het niet alleen. Zoek een partner’. Over de keuze van zo'n partner hoefde Nicole niet lang na te denken. Haar collega Heidi Jacobs, waar ze al 18 jaar samen zorgprojecten mee heeft gerealiseerd, was de logische keuze. Aan ervaring geen gebrek; zelf is Nicole verpleegkundige, coördinator en locatiemanager, en Heidi heeft ruime ervaring in de zorgsector als coördinator en teamleider. Empathie en een sterke visie op menselijke zorg is wat hen bindt. Samen gaan ze de uitdaging aan en na vier jaar locatie zoeken, vergunning regelen, bouwplannen maken, financiering regelen en overleg voeren met Proteion wordt op 15 mei 2025 hun droombeeld een feit: Den Leijgraeve opent zijn deuren. Belfeld heeft een eigen centrum voor ouderenzorg. En... Nicole en Heidi zijn zelfstandige zorgondernemers geworden, hierbij ondersteund door Powered by Proteion, hun

‘krachtpatser op de achtergrond’ die zorgt voor expertise, innovatie en administratieve taken. Een droombeeld was het zeker, maar nu ook een feit. Wat een lef!

Het zorgcentrum

Den Leijgraeve is een kleinschalige woonzorgvoorziening met 27 kamers voor evenveel bewoners, verdeeld over een boven- en benedenverdieping. Elke bewoner beschikt over een eigen zit-slaapkamer met douche, toilet en pantry. Daarnaast is er boven en beneden de huiskamer, die het hart van het huis vormt en waar zich het dagelijks leven afspeelt. Hier wordt ontbeten, gekookt, gegeten, kunnen bewoners zich ontspannen, worden verhalen verteld, vinden activiteiten plaats en zijn familie, vrienden en buurtbewoners van harte welkom. De koffieautomaat heeft het er druk mee. Momenteel telt Den Leijgraeve 15 Belfeldse bewoners; de overige bewoners komen uit omliggende dorpen. Er staan echter ook al 13 mensen op de wachtlijst. Bij de toewijzing van een kamer hebben Belfeldse inwoners voorrang.

Procedure voor opname

Om in aanmerking te komen voor plaatsing in een woon-zorgvoorziening c.q. verpleeghuis is het nodig dat er vooraf een aanvraag wordt gedaan voor indicatiestelling door het Centrum Indicatiestelling Zorg (CIZ). Dit beoordeelt of iemand in aanmerking komt voor zorg vanuit de Wet langdurige zorg (Wlz). Na een persoonlijk gesprek en een beoordeling van de situatie wordt dan een indicatie voor je persoonlijke hulpvraag afgegeven. Zodra een indicatie is afgegeven die financiering van de opname mogelijk maakt (indicatie 5 of 6, soms ook 4), kan contact worden opgenomen met – in dit geval – Den Leijgraeve.

Wellicht zijn jullie voor die tijd al eens wezen buurten, hebben een kop koffie gedronken met de bewoners en zijn dus niet helemaal vreemd meer. Maar nu komt het erop aan: in een kennismakingsgesprek krijgen geïnteresseerden alle informatie die belangrijk voor hen is. Ook doet Den Leijgraeve eventuele verdere administratieve afhandeling. Is er een kamer vrij, dan wordt die toegewezen. Zo niet, dan komt de geïnteresseerde op de wachtlijst.

Wat kost het?

Bij Den Leijgraeve is sprake van scheiding van wonen en zorg. Dat komt ook tot uiting in de nota's die bewoners ontvangen. De kosten voor de zorg worden vergoed door het Zorgkantoor (VGZ), gebaseerd op de zorgindicatie van het CIZ. Dit zijn de kosten van basiszorg, dagbesteding, maaltijden en het schoonhouden van de kamer. Voor deze zorg betalen bewoners zelf een inkomensafhankelijke bijdrage. Deze wordt bepaald en geïnd door het CAK, een uitvoeringsorganisatie van het Ministerie van VWS. De woonkosten die Den Leijgraeve voor een bewoner maakt, worden dus apart bij de bewoner in rekening gebracht. Deze woonkosten omvatten huur, energie, service en andere verblijfskosten.

Wonen in Den Leijgraeve

Vooraf door zijn kleinschaligheid betekent wonen in Den Leijgraeve een gezellige huiselijke sfeer met persoonlijke zorg, ruimte voor je eigen ritme en gewoontes, en een betrokken team dat altijd voor je klaarstaat. Om de sfeer van thuis een beetje mee te nemen, is het mogelijk dat bewoners hun eigen meubeltjes gebruiken en de kamer naar hun persoonlijke smaak inrichten.

Tijdens mijn gesprek met beide dames viel mij op hoe flexibel het beleid hier is. Geen al te moei-

lijke protocollen en formaliteiten: gewoon kijken wat mogelijk is en daarnaar handelen. Het is een thuis voor zowel mensen met een lichamelijke beperking of een aandoening als dementie. In de onderlinge contacten en activiteiten wordt daar geen onderscheid in gemaakt. Een normale dag ziet er ongeveer als volgt uit: opstaan 's morgens op een tijdstip dat jij wil. Als je bij het wassen en aankleden hulp nodig hebt, dan laat je dat weten via de interne alarmering. Daarna kan er worden ontbeten in de huiskamer.

In Den Leijgraeve wordt gekookt, dus bewoners krijgen geen maaltijden van een cateringbedrijf. 's Middags is er verse soep en 's avonds een vers gekookte warme maaltijd. Eten gebeurt gezamenlijk; de invulling van de rest van de dag is naar eigen keuze. Wie dat wil, kan meehelpen bij de voorbereiding van de maaltijden. Natuurlijk worden er ook activiteiten aangeboden, waar bewoners vrijblijvend aan kunnen deelnemen.

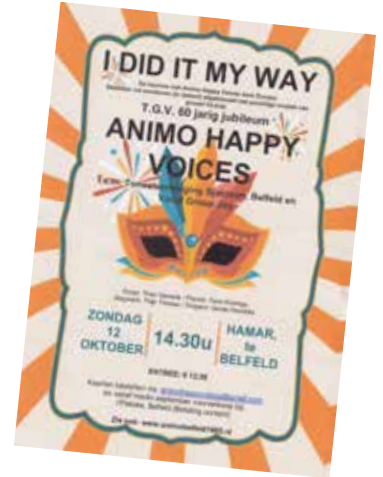
Wat mij opviel: er is voor bewoners geen sprake van een gesloten deur. Als mensen naar buiten lopen, verdwalen ze niet zomaar, maar in geval van risico zijn er mogelijkheden om mensen middels technologie te beschermen.

Nicole en Heidi vertellen dat ze merken hoezeer het zorgcentrum leeft in Belfeld. Ze zijn daarom ook heel blij met de positieve reacties vanuit het dorp. De contacten zijn goed en er is een fijne samenwerking met de Dorpsraad maar ook met andere Belfeldse organisaties, zoals de Algemene Hulpdienst Tegelen-Steyl-Belfeld, die geheel vrijblijvend een duofiets beschikbaar stelde.

De reacties van bewoners en hun familieleden en vrienden zijn uitgesproken positief. De sfeer is er leuk en gezellig, de verzorging is uitstekend en het is vooral de menselijke maat die zo aanspreekt. Een pareltje in de ouderenzorg!

Paul Niessen

Wat deze, misschien ietwat mysterieuze, uitspraak betekent, zullen jullie aan het einde van dit stukje ontdekken. Uniek in deze is het feit dat ik deze keer behalve met de voorzitter, met nóg een viertal dames (bestuursleden en leden die het langste lid zijn) in gesprek ga. Eens kijken of dit ook werkt in plaats van een ontmoeting 1-op-1.

Al gauw komt er een geanimeerd gesprek op gang over het wel en wee van het koor. Over nu, maar ook heel lang geleden. Animo Happy Voices is een dameskoor dat op een bijzondere manier ontstond, kun je wel zeggen. In 1954 zag Animo het levenslicht. Eerst als mannenkoor, maar een jaar erna waren er ook al 38 enthousiaste dames lid en werd het een gemengde zangvereniging. Jammer genoeg liep het aantal mannelijke leden zo snel terug, dat dit 'gemengde' al gauw tot het verleden behoorde. Als allerlaatste optreden verzorgde het gemengde koor de huwelijksmis van Herm en Riet Lamers-Sieben; heel mooi en heel speciaal!

Concours en concertreizen

Op 13 september 1965 werd er opnieuw gestart en was, met 30 enthousiaste leden, het dameskoor Animo een feit. In die tijd was het sociale leven buiten het huishouden nog niet zo geweldig en vormde het repeteren en optreden voor de dames een welkome afleiding daarbij. Geoefend werd er bij Café-Hotel Juliana van uitbater Jan Derks. Vader en daarna zoon Timp waren de eerste (best wel strenge) dirigenten. Ans van Mol werd een waardige opvolgster van deze heren. Zij had kwaliteit van zingen hoog in het vaandel staan. Er werd vaak meegedaan aan diverse zangwedstrijden, met als hoogtepunt het AVRO-concours in Hilversum, waar de dames de derde plaats behaalden.

Dirigent Ton Wilbers maakte vervolgens met het koor verschillende prachtige concertreizen, met

als ongetwijfeld allermooiste herinnering voor leden en oud-leden de geweldige reis naar Parijs in 1993. Het magistrale hoogtepunt daar was een optreden in de Sacré-Cœur. Ook de concertreis naar Siófok in Hongarije en vervolgens het bezoek van het plaatselijke koor aan Belfeld als uitwisseling staat ongetwijfeld in ieders geheugen gegrift. Maar ook het feit dat ooit het hele boekje met liedjes van de Cats is geleerd en dat daar vervolgens maar één keer iets mee is gedaan, is blijven hangen.

Daarna laat Sandra Halmans als dirigente het koor schitteren op concertreizen en optredens in onder meer Trier, Münster, Winterberg en Antwerpen. Het koor bestaat dan uit een veertigtal dames. Maar behalve het repeteren en de concertreizen gebeuren en een heleboel andere leuke dingen, want gezelligheid is een groot goed voor de dames. Cecilia-avond, kerstavond, nieuwjaarsborrel, sinterklaasavond, carnaval: altijd en al jaren samengaand met samen zingen en optredens van eigen leden. De gezelligheid die alleen al ontstaat door een en ander te vertellen, onderstreept dit duidelijk.

De busreizen naar verschillende steden zorgen nog altijd voor veel plezier. Ook de diverse optredens in verzorgingstehuizen zijn altijd erg dankbaar om te doen, wordt mij verteld.

Nieuwe concertreksen

Vanaf 2016 gaan de dames verder met Gerda Hendriks als dirigente. Zij besteedt veel zorg aan de conditie van de stemmen en laat iedereen

ze doen het op hun manier

ervaren dat het echt niet leeftijd gebonden is om goed uit de voeten te kunnen met je stem. Het koor gaat vanaf 2020 verder onder de naam Animo Happy Voices en onder de leiding van Gerda word er begonnen aan een heel nieuwe concertreeks. In de loop der jaren volgden er een heleboel, onder andere onder het motto 'Kleur de herfst met Animo'. Optredens in 't Pronkepelke, 't Zaelke, het schutterijmuseum (2023) en De Hamar zullen niet vergeten worden. Ook een georganiseerde muzikale fietstocht (2024), met uitvoeringen op 3 locaties, was een geweldig succes. Een ander hoogtepunt was het concert in de bovenkerk van Missiehuis St. Michaël met 2 koren en solisten, en niet te vergeten het Korenfestival van 18 mei jl. in De Doolhof. Zo kan ik nog wel even doorgaan, want concerten waren er te over en werden vaak door het publiek 'verfrissend en prachtig' genoemd.

Jubileumuitvoering

Op dit moment telt het koor 32 leden: 9 sopranen, 12 mezzo sopranen en 11 alten. Het repertoire is heel afwisselend te noemen: liedjes in het dialect, Engelse pop, Duitse rockmuziek, Franse chan-

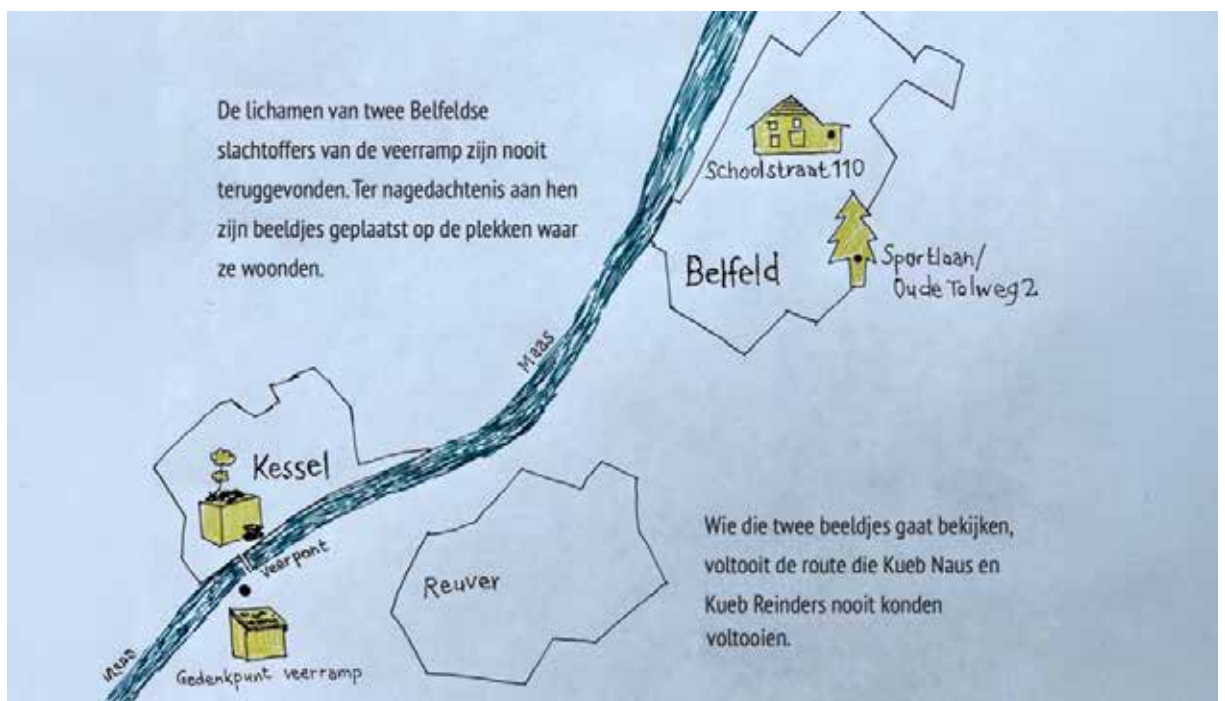
sons, Italiaanse klassieke stukken en Afrikaanse gospel. Voor elk wat wils, dat moge duidelijk zijn. Om mogelijke nieuwe leden te enthousiasmeren, wordt geïnteresseerden de mogelijkheid geboden om mee te doen aan een project. Hierbij wordt van een drietal liedjes tekst en muziek verstrekt en kunnen de aspirant-leden deze oefenen. Daarna mogen degenen die dit willen een keer 'in het echt' met het koor meezingen en hun zangkunsten aan het grote publiek laten horen.

Op zondag 12 oktober is er in De Hamar een jubileumuitvoering vol muziek, zang en humoristische sketches. Deze middag, die om 14.30 uur aanvangt, is in samenwerking met de Belfeldse Toneelvereniging Sjabloon en Vocal Group Joy uit Venlo. De uitvoering heeft de titel: 'I did it my way'. Resumerend: heb je altijd al willen zingen? Bij Animo Happy Voices begeleiden ze je om in een rustig tempo je eigen stemkwaliteit te ontdekken en te verbeteren.

In de hoop dat jullie de hint in de titel nu snappen, veel muzikale groeten.

Marie-José Boonen

Veerramp in Kessel op 11 november 1944

Voor meer informatie, zie:

<https://www.kessel-limburg.nl/veerramp-in-kessel-op-11-november-1944-overtocht-met-fatale-afloop/>

Het najaar in Bibliotheek Belfeld

De zomervakanties zijn voorbij en dus richt de bibliotheek zich weer op de nodige activiteiten. In de oneven weken zijn Joris & Jeroen weer terug op de woensdagochtenden. Het bekende duo beleeft telkens tussen 10.30 en 11.00 uur met kinderen van 1,5 tot 4 jaar oud een nieuw, interactief avontuur met spelletjes, liedjes en andere verrassingen. Voor peuters en kleuters is dit niet alleen een gezellig halfuurtje, maar ook een speelse manier om het taalgevoel te ontwikkelen. Ouders, verzorgers, opa's en oma's zijn natuurlijk ook van harte welkom.

De bibliotheek is ook de juiste plek voor alles rondom digitalisering. Zo is er elke woensdag tussen 15.00 en 16.30 uur het IDO-spreekuur, waar mensen terecht kunnen met vragen over de digitale overheid. Een afspraak maken hiervoor is niet nodig. Daarnaast worden er in de verschillende vestigingen regelmatig cursussen Klik & Tik en Digisterker gehouden. Tijdens deze praktische trainingen leren deelnemers stap voor stap hoe ze beter met de computer, tablet, het internet en de digitale overheid kunnen omgaan. De cursussen zijn bedoeld voor iedereen die digitaal sterker wil worden, ongeacht leeftijd of instapniveau. Houd de agenda van de bibliotheek in de gaten voor nieuwe data voor deze cursussen.

Twee jaar geleden begon de bibliotheek een samenwerking met Fotogroep Belfeld. Deze samenwerking leidt ertoe dat er ook dit jaar weer in de hele maand november werk van de fotoclub wordt tentoongesteld in de bibliotheek. De expositie wordt ingeluid met een speciale openingsbijeenkomst. Meer informatie over de tentoonstelling volgt via de kanalen van de bibliotheek en via Fotogroep Belfeld.

Kortom: dit najaar valt er in Bibliotheek Belfeld weer van alles te beleven. De bibliotheek in Belfeld is van maandag tot en met vrijdag geopend van 10.00 uur tot 22.00 uur.

de Bibliotheek

Vocalgroup Ringfield viert het 35-jarig bestaan. Vier mee!

In 2020 bestond Vocalgroup Ringfield 30 jaar, maar toen gooide corona roet in het eten. Nu wordt dit dubbel en dwars ingehaald met een feestelijk jubileumconcert voor de 35e verjaardag van de vereniging.

Verwacht een avond vol vocale magie, verrassende optredens en muzikale hoogtenpunten. Speciale gasten zijn de talentvolle Belfeldse zangeressen Lenny Tosserams en Mara Hoezen, en de slagwerkgroep Simul Fortis uit Helden-Panningen,

die samen met Vocalgroup Ringfield, begeleid door een combo, het podium laten bruisen. Na afloop wordt er verder gevierd met een gezellige afterparty in de bar.

Mis deze bijzondere avond niet! Samen maken we er op zaterdag 8 november in De Hamar een onvergetelijk muzikaal feest van. De festiviteiten beginnen om 19.30 uur en de entree bedraagt € 15 (inclusief 1 consumptie). Kaarten zijn te koop bij Giftclub 't Pekske of via info@ringfield.nl.

Bestuur Dorpsraad:

www.belfeld.nl

mailadres Dorpsraad:

voorzitter@dorpsraadbelfeld.nl

redactie Dorpskrant:

dorpskrantbelfeld@gmail.com

Realisatie:

Weemen, Venlo